

Όλη η γενεά των Πατσουριάνων με τα διάφορα τμήματά της στην περιοχή των Κονακίων, είχε την προσωνυμία **Τουρκατζάδες**. Αυτή τους είχε δοθεί για την υπερβολική σκληρότητα του χαρακτήρα τους, η οποία ξεπερνούσε και αυτήν ακόμη των υπόλοιπων Μανιατών, για τη σκληροτραχηλία τους και την πεισματάρικη εμμονή τους στις σκέψεις τους και προπαντός στις αποφάσεις τους.

Πρέπει όμως να προσθέσει κανείς παράλληλα με αυτά και τα γενικά χαρακτηριστικά του χαρακτήρα του Μανιάτη: τον υπερβολικό εγωισμό και την άκρατη περηφάνια, λόγω της μακραίωνης παραμονής του σε απόλυτη ελευθερία και της μη νοθείας της φυλής, την αγνότητα και το φιλόξενο αυτού, την τιμιότητα και τη φιλοτιμία του, την εκ φύσεως αγαθότητα, τη διπλωματικότητα, την αγάπη προς το έτερο ήμισυ, την προσήλωση προς την οικογένεια, τη λατρεία προς την πατρίδα, την εμμονή του στα πάτρια και τις πάτριες παραδόσεις, την έφεση για μάθηση και την ικανότητα να υπερβάλλει τους άλλους κι έτσι θα έχουμε αμυδρή μόλις εικόνα των Τουρκατζιάνων και των Πατσουριάνων. Όπως δε αναφέρεται: *«Αν ρωτούσε κανείς έναν Μανιάτη ποια είναι τα καθήκοντά του απαντούσε: Να σέβεσαι τους γέροντες και τις γυναίκες, να προστατεύεις τους γονείς σου, να σκέπτεσαι πριν υποσχεθείς κάτι και να κρατάς τον λόγο σου, να εκδικείσαι κάθε προσβολή και να αγαπάς την ελευθερία σου μέχρι θανάτου»*.

Δεν θα ήταν άσκοπο να αναφέρουμε ότι την προσωνυμία Τουρκατζάδες, για το σκληροτράχηλο χαρακτήρα τους, είχαν και τέσσερις άλλες γενεές της περιοχής αυτής της Ανατολικής Μάνης:

- Η γενεά των «Νικολιάνων» από την οποία καταγόταν και ο Ηγεμόνας της Μάνης Ζερβόμπης
- Η γενεά των «Μπουτσελάδων»
- Η γενεά των «Γιωργοπουλάδων»
- Η γενεά των «Δημητρατσάδων»

Η περιοχή Κονάκια όπου κατοικούσε η γενεά μας ονομαζόταν μέχρι το 1770 με την προσωνυμία Τουρκατζάδικα. Μετά την χρονολογία αυτή περιοχή πήρε την, μέχρι τότε ανεπίσημη και από τότε επίσημη, ονομασία Κονάκια. Αυτό μαρτυρείται και από τον Νικήτα Νυφάκο στο στιχούργημά του *«Ιστορία της Μάνης όλης, ηθών χωρίων και ιντράδων αυτής δια στίχων πολιτικών»* το οποίο εκδόθηκε το 1780 περίπου. Στο ποίημα αυτό αναφέρεται:

Πάνιτσα, Παλοβά, Σολά, Σκαμνάκι και Νηροχώρι

Πιλάλα, Τουρκατζιάνικα και το Καρβελοχώρι.

Η κατάληψη της περιοχής των Κονακίων από τους Πατσουριάνους, η εγκατάστασή τους στου «παπά Κανέλλου» την τοποθεσία και το χτίσιμο του πύργου τους, έγινε όπως αναφέρει η παράδοση, λίγα χρόνια μετά την Άλωση της Κωνσταντινούπολης, δηλαδή περί το 1470. Ο πύργος αυτός ήταν τόσο μεγάλος που όλοι τον ονόμαζαν φρούριο. Υπήρχε μάλιστα και ένα δημοτικό τετράστιχο στην περιοχή που έλεγε:

Φουηλά όπου κουϊρνάζασι

Τουν Πατσουϊράνουν τα πουϊλά

Πιούργος όπου στεγάζουντα

Τουν Τουρκαϊτζάνουν τα παιϊζά

Τα ερείπια του φρουρίου αυτού σώζονταν μέχρι πριν αρκετά χρόνια. Σήμερα μόνο υπολείμματα υπάρχουν, το δε κτήμα αγοράστηκε αργότερα από τον Σαράντο Μαστρολιάκο ή Δημοσθενάκο και δωρήθηκε το 1958 στην εκκλησία του χωριού «Κοίμηση της Θεοτόκου».